

[Hans Kjær.]

råde, der er steget næstmindst i de sidste 5 år.

Jeg skal nu lade det ligge for at gøre et par enkelte bemærkninger til handelsministeren. Jeg kan være enig i den betragtning, ministeren gjorde gældende om sammenhængen mellem pris- og avancelovgivning og overenskomstsituationer, at den må man se at få væk. Men det har der netop også været rig anledning til for ministeren at gøre. Det behøver ikke altid at være efter overenskomstforhandlingerne. Det kunne også være før, for vi lever jo konstant i disse mærkelige intervaller.

Når ministeren som en slags trøst siger, at han allerede i dag ligger inde med forslag, må jeg sige, at jeg ikke synes, det er „alle-rede“.

Forsigtigt udtrykt — næsten endnu mere forsigtigt udtrykt end i fremsættelsen — siger handelsministeren så, at erhvervenes organisationer er mindre kritisk indstillet over for det, der nu sker ved udskydelsen, end jeg er. Ja, det er da muligt. Jeg ved ikke, om erhvervenes organisationer efterlever Luthers ord: „Om også I gik på brændende kul, skulle I tænke på, at I gik på roser.“ Der kan jo være momenter i denne tilslutning, som jeg ikke har baggrund for at bedømme, da jeg ikke ved, hvilke fornemmelser disse mennesker har fået i forhold til, hvad der ellers truede dem. Men så vidt jeg husker, havde ministeren tirsdag den 8. maj 1973 et møde med erhvervene, og efter min erindring var der i den uge en artikel i Ingeniør- og Bygningsvæsen fra en repræsentant for bilbranchen, som gjorde gældende, at nu måtte man opføre med denne fjollede lovgivning, som ingen mennesker kunne leve med. Fredag den 4., altså før det møde, kunne jeg læse på bagsiden af Børsen, at formanden for tekstilgrossisterens brancheforening meget hårdt angreb vilkårene, og i radioen lørdag den 5. hørte jeg et referat, hvor formanden for detailmejerierne på deres landsmøde fremkom med et ganske alvorligt angreb, fordi man stadig væk ikke havde taget det op til revision. Så i hvert fald kan jeg sige: forsigtigt udtrykt har tilslutningen ikke været altomfattende.

Ministeren siger, at blandt mine følelser var også en glæde, og det kunne jeg kun

oversætte til en slags skadefryd. Det er nu at tillægge mig motiver, som ligger mig fjernt. Men ministeren kunne have glædet mig, hvis han i tide havde sørget for at leve op til den forpligtelse, han har. Så havde han også fritaget mig for sorg. Nu sidder jeg med sorgen uden glæden ved skadefryd. Og må jeg altså stadig væk konstatere: det er ministerens ansvar og ikke mit.

**Ømann:** Jeg takker handelsministeren for den velvilje, hvormed de emner i deres substans blev modtaget, som jeg omtalte. Det, jeg prøvede på at gøre klart, var, at i og med at handelsministeren bebuder en revision af loven til efteråret, sker der en udvikling, og det er denne udvikling, jeg mener det vil være gavnligt at tage højde for. Jeg påpegede nogle områder, hvor det nok var særlig nødvendigt at tage højde for udviklingen. Jeg beklager, at handelsministeren ikke ser på dette spørgsmål ud fra samme nødvendighed.

En anden ting er, at handelsministeren sondrede stærkt imellem de prisstigninger, der kommer udefra, og dem, som hidrører fra ændrede kalkulationsregler og forøget avance. Den sondring er jeg enig i, og jeg synes også, jeg selv trak den skarpt op. Men jeg havde alligevel fra handelsministerens side forventet lidt mere sympati for den idé, der ligger i at holde fundamentale leveomkostninger nede i pris. Er det i og for sig ikke ud fra konkurrencehensyn, ud fra almindelige inflationshensyn en god politik, uanset at det også er en god socialpolitik, uanset, hvorfra stigningerne hidrører? Jeg havde ventet mig en tilslutning til den erklæring, som statsministeren har afgivet. Finansministeren har jo sagt, at han ville undersøge dette spørgsmål.

**Handelsministeren (Erling Jensen):** Jeg bemærkede med interesse, at hr. Hans Kjær nu også drog hr. Martin Luther ind i debatten. Det, jeg husker bedst, var, da Martin Luther sagde: „Hvad jeg skrev, det skrev jeg.“ Men det er åbenbart ikke det citat, hr. Hans Kjær tænkte på. (*Poul Hartling:* Det var ikke Martin Luther, men Pontius Pilatus, der sagde det!). Nå, det var ikke ham, dér kan man se; det troede jeg jeg kunne få hr. Hans Kjær til at tro på i hvert fald. Jeg